

РЕШЕНИЕ

№ 1457

гр. София, 28.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 29.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **13763** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 80 от Закона за държавната собственост /ЗДС/.

Образувано е по жалба на Р. А. Х., В. Г. П., В. Д. П., А. В. П., А. Г. Х., П. Х. Б. и Д. П. Б. срещу Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019 г. на областния управител на област С.. С посочения административен акт, на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, е иззет от Р. А. Х., В. Г. П., В. Д. П., А. В. П., А. Г. Х., П. Х. Б. и Д. П. Б. недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от Министерство на външните работи /МВнР/, представляващ апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4.

Жалбоподателите оспорват заповедта, като излагат аргументи за нейната незаконосъобразност. Твърди се, че оспореният административен акт има за адресати седем лица, а уведомлението по чл. 26, ал. 1 от АПК, е изпратено само на един от адресатите, като в него не е посочен и изискуемият от този текст на АПК срок, в който актът следва да бъде издаден. По този начин бил нарушен основен принцип на АПК, а именно – равенство, регламентирано в чл. 8 от АПК. Допълва се, че административният орган е нарушил и разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от АПК, тъй като, макар че оспорената заповед да има като адресат всички жалбоподатели, е изпратена по пощата, като пликът е адресиран единствено до А. Г. Х. и в него се съдържал само един екземпляр от административния акт. В този смисъл, се приема, че не е налице връчване по правилата на АПК на заповедта по отношение на Р. А. Х., В. Г. П., В. Д.

П., А. В. П., П. Х. Б. и Д. П. Б.. Посочва се, че специалният закон, в случая ЗДС, изрично е предвидил в чл. 24, ал. 3 от ЗДС, договорите за наем на жилища – държавна собственост, да се прекратяват по реда на Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Прекратяване на наемните правоотношения за жилището няма, като такова не се сочи и във фактическите основания, посочени за издаване на заповедта. Твърди се още, че от настаняването им под наем до настоящия момент обитават процесното жилище, като заплащат всички необходими данъци и такси като собственици на имота, както и всички необходими разходи по основните и текущи ремонти, касаещи собствеността и общите части на сградата. Искане се отменя на Заповед № ДС-20-00028/07. 11. 2019 г. на областния управител на област С. като незаконосъобразна.

В съдебното заседание жалбоподателите Р. А. Х. и А. Г. Х., чрез процесуалния им представител адв. Я., поддържат жалбата. Представят се доказателства, че бракът между двамата от жалбоподателите - А. Г. Х. и П. Х. Б., е прекратен, като последният е напуснал процесното жилище и не го владее. Представят се доказателства и затова, че Б. има друг настоящ адрес, не владее имота и няма как да бъде адресат на оспорената заповед, тъй като не се намира там. Претендират се направените в хода на производството разноси. Представят се подробни писмени бележки.

Ответната страна - Областният управител на област С., чрез процесуалния си представител юр.к. Т., намира жалбата за неоснователна и недоказана. В представен по делото писмен отговор по жалбата се сочи, че в конкретния случай са осъществени всички елементи от фактическия състав на чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Посочва се, че издадената заповед е съобщена на страните в производството в указания в чл. 61, ал. 1 от АПК срок. Обръща се внимание на факта, че тъй като настаняването в държавни имоти се извършва по специален ред, регламентиран в ЗДС и правилника за прилагането му, разпоредбата на чл. 236, ал. 1 от ЗЗД е неприложима. Поради специалния режим на настаняване, след изтичането на срока по чл. 19, ал. 4 ЗДС, наемателят се задължава, по силата на закона, да освободи имота и да предаде владението на неговия собственик. Искане се отхвърляне на жалбата.

В съдебното заседание процесуалният представител на ответника поддържа писмени отговор. Посочва, че в хода на производството не са представени доказателства от страна на жалбоподателите, видно от които, те да се ползват и обосновават интереса или правото си на ползване върху имота. Представят се писмени бележки, в които се допълва, че писмо-уведомление по реда на чл. 26, ал. 1 от АПК, е връчено на госпожа Х., което води до извод, че съдържанието на същото е станало известно на целия кръг лица, тъй като всички споделят едно и също домакинство. Претендират присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заинтересованата страна – Министърът на външните работи, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд - София град, след като обсъди изложените в жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед № 3157 от 24. 12. 1987 г. на директора на Бюрото за обслужване на

дипломатическия корпус /БОДК/, на основание чл. 18 от Закона за наемните отношения /отм./, Г. К. Х. с четиричленното му семейство е бил настанен във ведомствено жилище на БОДК, находящо се в жилищен блок 208А,[жк], [населено място]. Посоченият апартамент представлява имот - частна държавна собственост, съгласно Акт за държавна собственост № 3688 от 1990 г., като правата за стопанисването и управлението му са предоставени на БОДК. Впоследствие, на основание ПМС № 252/05.11.2001 г., за имота е издаден нов АДС № 03518 от 11. 12. 2003 г., одобрен от бивш Областен управител на Област С., с предоставени права за управление на Министерство на външните работи.

С Решение № 103 на Бюрото на Министерски съвет от 10. 05. 1990 г. е дадено съгласие за еднократно изключване на 110 апартамента от фонда на основните средства на БОДК, които да се продадат по установения ред на наемателите - български граждани, живеещи продължително време в тях. С писмо № Б-09-00-90 от 04. 03. 1991 г. на директора на БОДК е било дадено съгласие относно закупуване от Г. К. Х. на ведомственото жилище, в което е бил настанен. С писма изх. № Б-07-00-24/25. 02. 1992 г. и Б-07-00-35/27. 03. 1992 г. директорът на БОДК е уведомил Столична община, че с разпоредбите на чл. 4, ал. 2 от ПМС № 127/20. 12. 1974 г. във връзка с § 1 от ПМС № 26/06. 02. 1992 г. е установена абсолютна забрана за продажба или замяна на жилищни имоти, включени в основните средства на БОДК. В съответствие с това е изискано да бъдат прекратени всякакви разпоредителни действия по отношение на имоти на ведомството по висящи преписки поради незаконосъобразността им. Не е била издадена заповед на председател на ИК на ОБНС по местонахождение на имота в съответствие с изискването на чл. 120, ал. 1 от отменената Наредба за държавните имоти, действаща до 27. 09. 1996 г., за покупко-продажба на цитираното по-горе жилище, съгласно която Г. К. Х. да е бил определен за купувач.

След смъртта на Г. Х. през 1994 г., съпругата му Р. Х., като негов наследник, е подала молба за довършване на процедурата по покупко-продажбата на процесния апартамент, на основание § 66 от ПЗР към ЗИД на ЗДС /обн. - ДВ, бр. 87 от 2010 г./. Съгласно тази разпоредба започнатите производства за продажба на държавни ведомствени жилища, ателиета и гаражи на лица, настанени по установения ред до 1 юни 1996 г., по които има издадена заповед и извършено плащане на определената цена, се довършват в едногодишен срок от влизането в сила на този закон. С писмо № 94РР/7/11 от 26.03.2012 г. областният управител на С. област е уведомил Х., че молбата ѝ, подадена в качеството на наследник на Г. Х., не може да бъде уважена, тъй като не са изпълнени изискванията на § 66 от ПЗР към ЗИД на ЗДС, а именно: даденото съгласие за продажба на жилището не поражда правни последици, тъй като с Решение № 166 на МС от 04. 05. 1992 г. е прогласена абсолютна забрана за продажба или замяна на жилищни имоти, включени в основните средства на БОДК, като е прогласена нищожност на издадените въз основа на Постановление № 1 на МС от 1991 г. разрешения от министъра на външните работи за покупка на жилища от ведомствения фонд на БОДК; няма издадена заповед по надлежния ред за продажба на жилището от компетентния орган. Посочено е, че с издаването на това писмо, преписката се счита за приключена. С писмо, изх. № 06-00-12/07.08.2012 г. министърът на външните работи е отправил покана за доброволно освобождаване на апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4, тъй като няма промяна в собствеността на жилището и съответно

липсва правно основание за обитаването му. Даден е двумесечен срок от получаване на писмото за изпълнение на поканата. Поради неосвобождаване на жилището в посочения срок, е направено искане до областния управител на област С., с изх. № 06-00-8/11. 02. 2016 г. от министъра на външните работи, за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Като мотив на искането е посочен чл. 22, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост /ППЗДС/, а именно, че право за настаняване в държавни ведомствени жилища имат лицата, които са в трудово или служебно правоотношение със съответното ведомство, а госпожа Р. Х. не е служител на ведомството.

С писмо, рег. № 94РР/7/11 от 26. 02. 2016 г., Р. Х. е уведомена, на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, че е започнало административно производство по издаване на заповед за изземване на недвижим имот държавна собственост, на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, представляващ апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4. Същото е получено от Х. на 29. 02. 2016 г. В хода на административното производство се установява, че на адреса са регистрирани още В. Г. П. и А. Г. Х. /дъщери на Р. Х./, В. Д. П. /съпруг на В. Г. П./, П. Х. Б. /съпруг на А. Г. Х./, А. В. П. /син на В. Г. П. и В. Д. П./ и Д. П. Б. /син на А. Г. Х. и П. Х. Б./.

Предвид горното, била издадена Заповед № ДС-20-00028/07. 11. 2019 г. на областния управител на област С., с която, на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, е иззет от Р. А. Х., В. Г. П., В. Д. П., А. В. П., А. Г. Х., П. Х. Б. и Д. П. Б. недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от Министерство на външните работи /МВнР/, представляващ апартамент № 11, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М. 2“, блок 208А, вход 1, етаж 4, поради това, че лицата го държат без правно основание. По делото са представени епикризи за лицето Р. Х. от 2003 г. от клиника по вътрешни болести и от 2015 г. от Кардиологично отделение, както и Решение № Ш-113-98/04.05.2012 г. на СРС, 113-ти състав за прекратяване на граждански брак, сключен между А. Г. Х. и П. Х. Б..

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лица, които са негови адресати и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е основателна, поради следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия с разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ЗДС, съгласно която имот - държавна собственост, който се държи без основание, се изземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на ръководителя на съответното ведомство. В процесния случай заповедта е издадена именно от областния управител на област С. във връзка с мотивирано искане, изх. № 06-00-8/11. 02. 2016 г. от министъра на външните работи за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Административният акт е издаден в предписаната от закона форма.

В хода на административното производство обаче са допуснати съществени процесуални нарушения, които са довели до издаването на незаконосъобразен административен акт.

На първо място, от събраните по делото доказателства се установява, че първоначално действията по изземване на имота са били насочени единствено срещу Р. Х., съпруга на лицето, с което са съществували наемни правоотношения по повод на посочения

имот /починал на дата 11. 11. 1994 г./. Именно по отношение на нея административният орган е иницирал изпращането на уведомление по реда на чл. 26 от АПК. Установено е обаче в хода на административното производство, че в процесния имот са адресно регистрирани също и В. Г. П., А. Г. Х., В. Д. П., П. Х. Б., А. В. П. и Д. П. Б.. Същите обаче по никакъв начин не са уведомени за започналото производство. Нарушението на чл. 26 от АПК в конкретния случай е съществено, тъй като е нарушило правото на посочените лица да се запознаят със събраните доказателства, да представят други такива и да се защитят. Неучастието на засегнатата страна и необсъждането на нейните възражения, обяснения, доказателствени искания и доказателства, може да доведе до различни изводи и до различно проявление по предмет, обем и съдържание на крайното властническо волеизявление, чрез което се прилага законът от административния орган. В тази насока е и съдебната практика, обективирана в Решение № 14446 от 29. 10. 2019 г. по адм. дело № 45/2018 г., III отд. на ВАС.

Освен това, в обжалваната заповед по никакъв начин не е мотивирано основанието, поради което имотът се изземва от В. Г. П., А. Г. Х., В. Д. П., П. Х. Б., А. В. П. и Д. П. Б., като са отразени единствено мотивите за изземване на същия от Р. Х.. Относно изземването на имота от останалите жалбоподатели в оспорената пред съда заповед липсват каквито и да е фактически и правни основания за неправомерното му държане от тях. Посочено е единствено, че жилището се ползвало на отпаднало правно основание, съобразно нормата на чл. 22, ал. 1 от ППЗДС, а именно – госпожа Х. не е била в трудово/служебно правоотношение с МВнР, както и че същата е придобила фактическа власт върху процесния имот като наемател, т.е. тя е държател на апартамента за другиго. Допълва се, че в конкретния случай не е налице сключен договор за наем, по силата на който Р. Х., В. Г. П., А. Г. Х., В. Д. П., П. Х. Б., А. В. П. и Д. П. Б. да държат процесния имот – държавна собственост, като с изтичане на срока на предизвестieto, е следвало те да освободят жилището. Това, обаче, не съответства на изискването на закона за мотивиране на административния акт /в същия смисъл Решение № 176 от 09. 01. 2017 г. по адм. дело № 11672/2015 г., III отд. на ВАС /.

В тази връзка не става ясно и какво е приел административният орган – дали Р. Х. е придобила фактическата власт върху имота като наемател /каквито мотиви са изложени в оспорената заповед/, или пък не е налице сключен договор за наем между нея и административния орган по повод на посочения имот /каквото твърдение също е изложено в мотивите на акта/. Противоречивите мотиви в обжалваната заповед по отношение на едно и също обстоятелство съществено ограничават правото на защита на засегнатото лице и е самостоятелно основание за отмяна на оспорваната заповед, тъй като не става ясно дали имотът се изземва поради отпаднало правно основание, съобразно нормата на чл. 22, ал. 1 от ППЗДС или пък поради липса на сключен договор за наем.

На следващо място, съдът намира, че заповедта е издадена при нарушение на материалния закон. Не са налице трите материалноправни предпоставки, обуславящи осъществяването на фактическия състав на чл. 80 от ЗДС. Въпреки, че имотът, предмет на изземване от жалбоподателите, безспорно съставлява частна държавна собственост и същият се държи към момента на издаване на административния акт от тях, то неправилно административният орган е приел, че към датата на издаване на заповедта имотът се държи без правно основание. Независимо от обстоятелството дали същите

правоотношения са възникнали по разписания в закона ред или не, по същината си те са наемни, както ги квалифицира и самият издател на процесната заповед. Безспорно по делото се установява, че заповедта за настаняване от 1987 г. за процесното жилище е издадена за лицето Х. и неговото 4-членно семейство. Същият е починал 1994 г., като за административния орган винаги е било известно, че съпругата на Х. не е била в трудово правоотношение с МВНР, т.е. че никога не е отговаряла на изискванията на чл. 22 от ППЗДС. Позоваването на чл. 22 от ППЗДС за първи път като основание за прекратяване на владението върху процесното жилище в конкретния случай съставлява злоупотреба с права и противоречи на принципа на справедливост, последователност и предвидимост в административния процес. С издаване на заповедта за настаняване у Х. и неговото 4-членно семейство е било създадено убеждението, че той и останалите членове от семейството му /включително и съпругата му/ ще са във възможност да ползват имота, въз основа на валидно правоотношение. Липсват доказателства, опровергаващи твърдението на жалбоподателите, че същите редовно са изпълнявали своите задължения като наемател. Освен това от датата на настаняване на лицата през 1988 г. до настоящия момент са изминали почти 33 години, през които възрастта на обитателите на жилището е напреднала – господин Х. е починал, а госпожа Х. е с влошено здравословно състояние. Била им е дадена възможност да закупят процесното жилище /отпаднала впоследствие по независещи от тях причини/, същите са вложили средства си за това, надявайки се да го придобият като живеещи там продължително време, вместо да закупят или наемат ново жилище. У жалбоподателите /най-вече у лицето Р. Х., подаде впоследствие и молба за приключване на започналата процедура по прехвърляне собствеността върху процесния имот/ е било създадено впечатление, че ще е във възможност да живее със семейството си в жилището - частна държавна собственост, в качеството им на наематели. Впоследствие, административният орган изземва имота на основание, че Р. Х. не отговаря на едното от изискванията по чл. 22 от ППЗДС, на което тя не е отговаряла и при настаняването им. С това се нарушава принципът за съразмерност съгласно чл. 6 от АПК. Съгласно чл. 6, ал. 5 от АПК административните органи следва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъразмерни с преследваната цел. Безсъмнено целта на органа на изпълнителната власт е да осигури свободен държавен имот, който евентуално да бъде отдаден под наем на лице, което отговаря на изискванията, но вредите, които ще бъдат нанесени на жалбоподателите, да останат без жилище и с доходи, които не им позволяват нито да закупят, нито да наемат такова, което да задоволи жилищните им нужди, ще бъдат несъизмерими с преследваната цел. Като е издал обжалвания акт, областният управител не е упражнил правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, както изисква закона - чл. 6, ал. 1 от АПК и е нарушил основен принцип на административното производство.

Що се отнася до твърденията на процесуалния представител на ответната страна, че в конкретния случай нормата на чл. 226 от ЗЗД е неприложима,

следва да се посочи, че действително разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗДС предвижда, че срокът за отдаване под наем на имотите - частна държавна собственост, не може да бъде по-дълъг от 10 години. Като се вземе предвид систематичното място на тази норма обаче, и по аргумент от чл. 22 и чл. 24, ал. 3 от ЗДС, съдът обосновава извод, че ограничението в срока за отдаване под наем на имоти - частна държавна собственост, се простира само върху нежилищните имоти, отдавани под наем чрез търг или по реда и при условията на чл. 19 ЗДС. По отношение на жилищните имоти – частна държавна собственост, е приложима разпоредбата на чл. 24, ал. 1 и ал. 3 от ЗДС, като наемното правоотношение се прекратява или по реда на ЗЗД, или при наличие на някое от основанията, изрично и изчерпателно посочени в ал. 3. След като процесното правоотношение не е било прекратено с изтичане на 10 г. срок от възникването му, това е следвало да стане с отправяне на едномесечно предизвестие, каквото в случая липсва /в тази връзка е и Решение № 1917/ 12. 02. 2019 г. по адм. дело № 1225/ 2018 г. на ВАС/.

Оспорваната заповед е издадена и при несъобразяване с разпоредбата на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /ЕКПЧОС/. За настанените през 1988 г. семейство Х. не са налице данни да са се сдобили с друго жилище, задоволяващо потребностите им от дом. Изпълнявали са задълженията си като наематели, като не са представени доказателства за обратното нито от ответника, нито от заинтересованата страна. Поради това, налице е непропорционална намеса в правото им на жилище, личен и семеен живот. Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи е подписана, ратифицирана от Република България и е обнародвана, поради което по силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията тя е част от вътрешното право и има примат при противоречие с норма от националното право. Член 8 от Конвенцията защитава и гарантира правото на личен и семеен живот, на жилище и тайната на кореспонденцията. Видно от самата разпоредба е, че регламентирани в ал. 1 права не са абсолютни и те могат да бъдат ограничавани при наличие на предпоставките в ал. 2, а именно - ограничението да е предвидено в закона, да е необходимо в едно демократично общество и да преследва една от изброените цели. Член 8 от Конвенцията съдържа материалноправни разпоредби, които следва да се съобразяват от административния орган и от съда при преценката му относно материалноправната законосъобразност на процесната заповедта за изземване. С обжалваната заповед е осъществена намеса в правото на жалбоподателите на личен и семеен живот, и в правото им да ползват необезпокоявани жилището си. Независимо, че жилището, обитавано от жалбоподателите, не е тяхна собственост, обстоятелството, че те пребивават и живеят там близо 33 години го прави тяхно „жилище“ по смисъла на чл. 8 от Конвенцията. Затова и намесата на областния управител е непропорционална. По делото, освен това, се доказва, че държавата е позволила обитаването на жилището през продължителен период от време, след отпадането на правното основание за това /което се твърди в заповедта, най-вероятно след смъртта на лицето Г. Х./ и без да се противопоставя на ползването, което бездействие пряко да е довело до развитие от страна на жалбоподателите и изграждане на личен и семеен живот в жилището.

Предвид това, посоченият имот представлява тяхно жилище. В тази насока е и съдебната практика на Върховния административен съд, обективирана в Решение № 16122 от 4. 12. 2013 г. по адм. дело № № 11655/2013 г. на ВАС; Решение № 6937 от 2. 06. 2017 г. на ВАС по адм. д. № 2198/2017 г.; Решение № 18 от 4. 01. 2016 г. на ВАС по адм. д. № 15769/2014 г. Отделно от това, липсват доказателства за необходимост от защита на интересите на националната и обществената сигурност, като и останалите основания по чл. 8, ал. 2 от ЕКЗПЧ. На първо място, доказателства и аргументи в тази насока не са изложени в обжалваната заповед. Освен това, хипотетичната необходимост други лица да бъдат настанени в процесния имот не може да преодолее реалната опасност толкова много лица, едно от които е на преклонна възраст, да останат без сигурен дом. Фактът, че между искането до областния управител на Област С., с изх. № 06-00-8 от 11. 02. 2016 г. от министъра на външните работи за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС и издаването на Заповед № ДС-20-00028/07. 11. 2019 г. на областния управител на област С. са изминали повече от 3 години, не мотивира съда да приеме, че в случая се касае за такава необходимост от защита на интересите на националната и обществена сигурност, която да negliжира базисните потребности на едно семейство, и най-вече на един възрастен човек с увредено здраве, от сигурен дом.

По изложените съображения подадената жалба е основателна, тъй като е насочена срещу незаконосъобразен административен акт, който следва да бъде отменен.

При направено искане за това и на основание чл.143 от АПК, с оглед изхода на спора ответникът дължи на жалбоподателите по спора разноски по производството. Представен е списък на разноските, включващи 820 лева - адвокатски хонорар в размер на 800 /осемстотин/ лева и държавна такса в размер на 20 /двадесет/ лева, както и доказателства за реалното им извършване. Своевременно е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което според съда е основателно. Доколкото настоящото дело не се отличава с фактическа или правна сложност, съдът намира, че заплатеното от Р. А. Х. и А. Г. Х. адвокатско възнаграждение в размер на 800 /осемстотин/ лева е прекомерно. Същото следва да бъде намалено до установения в чл. 8, ал. 3 от Наредбата минимум от 500 /петстотин/ лева, поради което на жалбоподателките Р. А. Х. и А. Г. Х. се дължат разноски общо в размер на 520 /петстотин и двадесет/ лева, от които 500 /петстотин/ лева адвокатски хонорар и 20 /двадесет/ лева държавна такса. По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 29 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ДС-20-00028/07. 11. 2019 г. на областния управител на област С..

ОСЪЖДА областния управител на област С. да заплати на Р. А. Х. и А. Г. Х. сумата в общ размер на 520 /петстотин и двадесет/ лева, представляваща направените разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: